

IV P 322/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Andrzej Kurzych

Protokolant stażysta Patrycja Krużewska

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2019 roku w Toruniu na rozprawie

sprawy z powództwa **P. A., S. K., A. O., M. W., D. C. (1), K. W., K. D., J. H., W. L., A. T., K. B. i D. Z.**

przeciwko **Państwowemu Gospodarstwu (...) w W. i Urzędowi Marszałkowskiemu Województwa (...) w T.**

o dodatkowe wynagrodzenie roczne

I. zasądza od pozwanych Państwowego Gospodarstwa (...) w W. i Urzędu Marszałkowego Województwa (...) w T. tytułem dodatkowego wynagrodzenia rocznego na rzecz:

1. powoda P. A. kwotę 3.347,52 zł (trzy tysiące trzysta czterdzieści siedem złotych pięćdziesiąt dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,
2. powoda S. K. kwotę 4.947,00 zł (cztery tysiące dziewięćset czterdzieści siedem złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,
3. powoda A. O. kwotę 4.211,07 zł (cztery tysiące dwieście jedenaście złotych siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,
4. powoda M. W. kwotę 8.348,62 zł (osiem tysięcy trzysta czterdzieści osiem złotych sześćdziesiąt dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,
5. powoda D. C. (1) kwotę 5.172,42 zł (pięć tysięcy sto siedemdziesiąt dwa złote czterdzieści dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,
6. powoda K. W. kwotę 5.210,00 zł (pięć tysięcy dwieście dziesięć złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,
7. powoda K. D. kwotę 3.486,00 zł (trzy tysiące czterysta osiemdziesiąt sześć złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,
8. powoda J. H. kwotę 3.903,61 zł (trzy tysiące dziewięćset trzy złote sześćdziesiąt jeden groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,
9. powoda W. L. kwotę 4.227,37 zł (cztery tysiące dwieście dwadzieścia siedem złotych trzydzieści siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,

10. powódki A. T. kwotę 4.325,67 zł (cztery tysiące trzysta dwadzieścia pięć złotych sześćdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,

11. powoda K. B. kwotę 5.075,36 zł (pięć tysięcy siedemdziesiąt pięć złotych trzydzieści sześć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,

12. powoda D. Z. kwotę 3.518,71 zł (trzy tysiące pięćset osiemnaście złotych siedemdziesiąt jeden groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,

z tym że spełnienie wymienionych świadczeń przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego,

II. nadaje wyrokowi w punkcie I. rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie wskazanych w nim kwot należności głównych,

III. nakazuje pobrać od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 1.850,00 zł (jeden tysiąc osiemset pięćdziesiąt złotych) tytułem opłaty, od uiszczenia której powodowie byli zwolnieni z mocy ustawy, z tym że zapłata tej kwoty przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego.

UZASADNIENIE

Powodowie P. A., A. T., K. W., D. C. (1), M. W., K. B., D. Z., K. D., J. H., W. L., A. O. i S. K. wnieśli do tutejszego Sądu pozwy o zasądzenie solidarnie od pozwanych Państwowego Gospodarstwa (...) w W. i (...) we W. w likwidacji na ich rzecz dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017 r. (w kwotach podanych niżej) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 kwietnia 2018 r.

Powód P. A. wniósł o zasądzenie kwoty 3.347,52 zł. Pozew zarejestrowano pod sygnaturą IV P 322/18.

Powódka A. T. wniosła o zasądzenie kwoty 4.325,67 zł. Pozew zarejestrowano pod sygnaturą IV P 330/18.

Powód K. W. wniósł o zasądzenie kwoty 5.210,00 zł. Pozew zarejestrowano pod sygnaturą IV P 415/18.

Powód D. C. (1) wniósł o zasądzenie kwoty 5.172,42 zł. Pozew zarejestrowano pod sygnaturą IV P 398/18.

Powód M. W. wniósł o zasądzenie kwoty 8.348,62 zł. Pozew zarejestrowano pod sygnaturą IV P 373/18.

Powód K. B. wniósł o zasądzenie kwoty 5.075,36 zł. Pozew zarejestrowano pod sygnaturą IV P 3/19.

Powód D. Z. wniósł o zasądzenie kwoty 3.518,71 zł. Pozew zarejestrowano pod sygnaturą IV P 414/18.

Powód K. D. wniósł o zasądzenie kwoty 3.486,00 zł. Pozew zarejestrowano pod sygnaturą IV P 325/18.

Powód J. H. wniósł o zasądzenie kwoty 3.903,61 zł. Pozew zarejestrowano pod sygnaturą IV P 326/18.

Powód W. L. wniósł o zasądzenie kwoty 4.277,37 zł. Pozew zarejestrowano pod sygnaturą IV P 328/18.

Powód A. O. wniósł o zasądzenie kwoty 4.211,07 zł. Pozew zarejestrowano pod sygnaturą IV P 368/18.

Powód S. K. wniósł o zasądzenie kwoty 4.947,00 zł. Pozew zarejestrowano pod sygnaturą IV P 369/18.

W tej samej treści uzasadnieniach pozwów powodowie m.in. wskazali, że przez cały rok 2017 byli pracownikami (...) we W., zatrudnionymi na podstawie umowy o pracę. Podmiot ten, jako jednostka budżetowa, zobowiązany jest do stosowania ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz.U. z 2018 r., poz. 1872; dalej jako ustawa o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym). Za rok 2017 r. nie otrzymali wynagrodzenia rocznego (tzw. trzynastki).

Powodowie wskazali, że (...) we W. wykonywał zadania własne Samorządu Województwa oraz realizował zadania zleczone Marszałkowi z zakresu administracji rządowej wynikające z przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz.U. z 2017 r., poz. 1121) w zakresie własności wód, gospodarki wodnej w rolnictwie, ochrony przed powodzią i suszą oraz wyposażenia i utrzymania wojewódzkiego magazynu przeciwpowodziowego. Wejście w życie w dniu 1 stycznia 2018 r. ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (Dz.U. z 2018 r., poz. 2268 ze zm.) sprawiło, że do pracowników zatrudnionych w tej jednostce zastosowanie znalazł przepis art. 542 tej ustawy dotyczący przejścia przez nowoutworzoną jednostkę Państwowe Gospodarstwo (...) pracowników (...) we W., którzy zostali ujęci w wykazie pracowników i powiadomieni o jego treści. Z upływem miesiąca od dnia zawiadomienia pracowników (...) we W. o treści wykazów pracownicy ci stali się z mocy prawa pracownikami PGW Wód Polskich albo właściwych urzędów wojewódzkich, jeżeli wykonują zadania związane z utrzymywaniem wojewódzkich magazynów przeciwpowodziowych.

W konsekwencji powodowie z dniem 1 stycznia 2018 r. stali się pracownikami Państwowego Gospodarstwa (...), wykonującymi pracę w Zarządzie Zlewni w T. - jednostce organizacyjnej Wód Polskich.

Na podstawie art. 542 ust. 4 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne do przejścia pracowników zarządów melioracji do Wód Polskich przepis art. 23¹ k.p. stosuje się odpowiednio. Pracownicy (...) we W. z dniem 29 grudnia 2017 r., który był ostatnim dniem pracy powodów w 2017 r., po godzinie 15.00 nabyli prawo do tzw. trzynastki. Za zapłatę tego wynagrodzenia, jako powstałego przed dniem 1 stycznia 2018 r. solidarną odpowiedzialność ponosi dotychczasowy oraz nowy pracodawca. Żaden z pozwanych nie wypłacił powodom wymagalnego z dniem 1 kwietnia 2018 r. wynagrodzenia.

Pozwany (...) we W. w likwidacji w odpowiedziach na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu przyznał, że powodowi przez cały rok 2017 byli jego pracownikami. Z dniem 1 stycznia 2018 r. stali się pracownikami Państwowego Gospodarstwa (...) na zasadach określonych w art. 23¹ k.p. Pozwany wskazał, że § 2 tego przepisu ma zastosowanie tylko do sytuacji przejścia części zakładu pracy. Brak jest natomiast szczególnej regulacji dotyczącej odpowiedzialności za zobowiązania w razie przejścia zakładu pracy w całości, co oznacza, że odpowiada za nie nowy pracodawca. W ocenie pozwanego, winno to skutkować oddaleniem wobec niego powództwa.

Pozwany Państwowe Gospodarstwo (...) w W. w odpowiedziach na pozew (wniesionych w sprawach dot. P. A. – k. 43 akt IV P 322/18, D. C. (2) – k. 76 akt IV P 322/18, K. B. – k. 35 akt IV P 3/19, A. T. – k. 19 akt IV P 330/18, K. D. – w aktach IV P 325/18, K. W. – k. 14 akt IV P 415/18) wniósł o oddalenie powództwa w całości wskazując, że pracownik nabywa prawo do dodatkowego wynagrodzenia rocznego po przepracowaniu roku kalendarzowego u danego pracodawcy, a wynagrodzenie to jest płatne do końca pierwszego kwartału roku kalendarzowego następującego po roku, za który przysługuje wynagrodzenie. Pracodawcą w momencie nabycia prawa do dodatkowego wynagrodzenia rocznego był (...) we W. w likwidacji. Pracodawca ten dysponował niezbędną dokumentacją, która stanowi podstawę do wyliczenia dodatkowego wynagrodzenia rocznego, a jego niewypłacenie w terminie nosi znamiona uchylenia się od podstawowego obowiązku pracodawcy, jakim jest wypłata wynagrodzenia.

W sprawach dotyczących M. W., D. Z., J. H., W. L., A. O. i S. K. pozwany Państwowe Gospodarstwo (...) w W. bądź nie złożył odpowiedzi na pozew, bądź została ona zwrócona z uwagi na jej wniesienia po upływie wyznaczonego terminu (k. 90 akt IV P 414/18 dot. D. Z.). Na rozprawie w dniu 22 stycznia 2019 r. (k. 147 akt) pozwany wniósł o oddalenie powództwa, przedstawiając jednocześnie zbieżną, do zaprezentowanej na piśmie, argumentację.

Wymienione sprawy zostały połączone na podstawie art. 219 k.p.c. do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod wspólną sygnaturą IV P 322/18.

Sprawa IV P 322/18, po dołączeniu do niej pozostałych spraw na skutek wydania postanowień na podstawie art. 219 k.p.c., była rozpoznawana z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z 12 listopada 2003 r., III PZP 13/02, Lex 1239018).

W dalszym toku postępowania, w związku z zakończeniem w dniu 31 grudnia 2018 r. likwidacji (...) we W., w jego miejsce do procesu wstąpił Urząd Marszałkowski Województwa (...). W piśmie z 21 lutego 2019 r. (k. 166 akt) wskazał, że Urząd Marszałkowski Województwa (...) jest jednostką samorządu terytorialnego, o której mowa w art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2017 r., poz. 2077 ze zm.). W związku z tym podtrzymuje stanowisko (...) we W., wyrażone w odpowiedziach na pozew i na rozprawie w dniu 22 stycznia 2019 r., a także nie wnosi o powtórzenie czynności przeprowadzonych na tej rozprawie. Ponadto wskazał, że na gruncie ustawy o finansach publicznych oraz ustawy o gospodarce komunalnej wyklucza się generalne następstwo prawne zlikwidowanych podmiotów, ograniczając je wyłącznie do ciągłości należności i zobowiązań. Wskazuje się przy tym, że nawet przy likwidacji jednostki budżetowej w powiązaniu z przekształceniem w inną formę budżetową ustawodawca także – poza następstwem prawnym w zakresie należności i zobowiązań – innej ciągłości nie przewidział. Oznacza to, że nowoutworzona jednostka budżetowa nie staje się zakładem pracy przejmującym załogę pracowniczą starego zakładu budżetowego, a w okolicznościach niniejszej sprawy uzasadnia pogląd, iż takie brzmienie art. 12 ust. 4 ustawy o finansach publicznych nie daje podstaw do twierdzenia, iż Urząd Marszałkowski Województwa (...) jest zobowiązany do wypłaty na rzecz powodów dodatkowego wynagrodzenia rocznego.

Sąd ustalił co następuje:

Powodowie byli zatrudnieni w (...) we W. (a także w jego poprzednikach prawnych; dalej także jako Zarząd Melioracji):

- powód P. A. od 1 stycznia 2014 r. na stanowisku pracownika gospodarczego,
- powódka A. T. od 10 września 2002 r., ostatnio jako główny specjalista ds. inwestycji,
- powód K. W. od dnia 21 listopada 1994 r., ostatnio jako starszy inspektor nadzoru,
- powód D. C. (1) od dnia 1 stycznia 2002 r., ostatnio jako kierownik sekcji (...),
- powód M. W. od 10 listopada 1980 r., ostatnio jako zastępca dyrektora ds. inwestycji,
- powód K. B. od 34 lat na stanowisku głównego specjalisty,
- powód D. Z. od 1 września 1983 r., ostatnio na stanowisku specjalisty ds. eksploatacji i konserwacji urządzeń melioracyjnych,
- powód K. D. od 15 grudnia 1975 r., ostatnio jako robotnik gospodarczy,
- powód J. H. od 29 grudnia 1994 r., ostatnio na stanowisku specjalisty ds. eksploatacji i konserwacji urządzeń melioracyjnych,
- powód W. L. od 1 czerwca 2006 r., ostatnio na stanowisku specjalisty ds. eksploatacji i konserwacji urządzeń melioracyjnych,
- powód A. O. od 1 września 1981 r., ostatnio na stanowisku specjalisty ds. eksploatacji i konserwacji urządzeń melioracyjnych,
- powód S. K. od 1 lipca 1986 r., ostatnio na stanowisku inspektora nadzoru.

Z dniem 1 stycznia 2018 r. weszła w życie ustawa Prawo wodne z 2017 r. Na podstawie art. 525 ust. 2 tej ustawy powołano do życia Państwowe Gospodarstwo (...) w W..

Z dniem wejścia w życie ustawy Wody Polskie wykonują zadania dotychczasowego Prezesa K. (...), dotychczasowych dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej oraz marszałków województw związane z utrzymaniem wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną, a także inwestycjami w gospodarce wodnej (art. 526 ustawy). Należności, zobowiązania, prawa i obowiązki K. (...) będącego państwową jednostką budżetową oraz

regionalnych zarządów gospodarki wodnej będących państwowymi jednostkami budżetowymi stają się odpowiednio należnościami, zobowiązaniami, prawami i obowiązkami Wód Polskich (art. 527 ustawy).

Ustawa uregulowała również sytuację prawą pracowników tych podmiotów, które wykonywały zadania związane z gospodarką wodną. Zgodnie z art. 542 ustawy do dnia jej wejścia w życie marszałkowie województw oraz kierownicy wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych realizujących zadania marszałków województw określone w przepisach ustawy uchylanej w art. 573 opracują i prześlą ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej oraz właściwym wojewodom wykazy pracowników tych urzędów i jednostek organizacyjnych, uwzględniając zakres wykonywanych dotychczas czynności (ust. 1). W wykazach, o których mowa w ust. 1, nie ujmuje się pracowników, którym będą powierzone zadania inne niż zadania marszałków województw określone w przepisach ustawy zmienianej w art. 505 oraz w przepisach ustawy uchylanej w art. 573 (ust. 2). Do dnia wejścia w życie ustawy marszałkowie województw oraz kierownicy wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych zawiadamiają pracowników urzędów i jednostek organizacyjnych o treści wykazów w formie pisemnej (ust. 3). Z upływem miesiąca od dnia zawiadomienia pracowników urzędów i jednostek organizacyjnych o treści wykazów pracownicy tych urzędów i jednostek organizacyjnych wymienieni w wykazach stają się z mocy prawa pracownikami:

1) Wód Polskich albo

2) właściwych urzędów wojewódzkich, jeżeli wykonują zadania związane z utrzymywaniem wojewódzkich magazynów przeciwpowodziowych .

(okoliczności bezsporne

oraz przesłuchanie powoda M. W. – k. 147-149 akt)

W dniu 27 listopada 2017 r. Sejmik Województwa (...) podjął uchwałę w sprawie likwidacji (...) we W.. W uchwale wskazano, że likwiduje się (...) we W.. Likwidacja rozpoczyna się z dniem 1 stycznia 2018 r., a kończy z dniem 30 czerwca 2018 r.

Zgodnie z § 3 uchwały mienie zlikwidowanego (...) we W. w zakresie wskazanym w ustawie Prawo wodne przekazuje się Państwowemu Gospodarstwu (...). Inne mienie przeznacza się do przekazania wojewódzkim samorządowym jednostkom organizacyjnym lub o ile jest zbędne do wykonania zadań samorządu województwa Państwowemu Gospodarstwu (...).

W myśl § 3 ust. 3 uchwały należności i zobowiązania (...) we W. nie przejmowane przez podmioty określone w ustawie Prawo wodne przejmie Urząd Marszałkowski Województwa (...).

(dowody:

- uchwała z 27.11.2017 r. – k. 37 akt)

W dniu 28 listopada 2018 r. powodowie zostali poinformowani, że zostali ujęci w wykazie, o którym mowa w art. 542 ust. 1 ustawy Prawo wodne z 2017 r. W konsekwencji z dniem 1 stycznia 2018 r. powodowi z mocy prawa stali się pracownikami Państwowego Gospodarstwa (...).

Protokołem z dnia 15 stycznia 2018 r. Zarząd Melioracji przekazał akta osobowe powodów Państwowemu Gospodarstwu (...).

Na podstawie indywidualnych porozumień z dnia 31 stycznia 2018 r., zawieranych przez Państwowe Gospodarstwo (...) i powodów, zostały zmienione z dniem 1 lutego 2018 r. warunki umów o pracy. Określono nowe stanowiska pracy i wynagrodzenie za pracę. Powodowie zostali zatrudnieni w Zarządzie Zlewni w T..

(okoliczności bezsporne)

Powodowie do dnia 1 kwietnia 2018 r. nie otrzymali dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017 r. (P. A. - 3.347,52 zł, A. T. - 4.325,67 zł, K. W. - 5.210,00 zł, D. C. (1) - 5.172,42 zł, M. W. - 8.348,62 zł, K. B. - 5.075,36 zł, D. Z. - 3.518,71 zł, K. D. - 3.486,00 zł, J. H. - 3.903,61 zł, W. L. - 4.277,37 zł, A. O. - 4.211,07 zł).

Pismem z 19 stycznia 2018 r. Zarząd Melioracji przekazał wykazy pracowników, dla których ustalono prawo do dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017 r. oraz informację o jego wysokości do Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w G..

(dowody:

- pismo z 19.01.2018 r. – k. 34 akt,
- przesłuchanie powoda M. W. – k. 147-149 akt,

w pozostałym zakresie okoliczności bezsporne)

W dniu 25 czerwca 2018 r. Sejmik Województwa (...) podjął uchwałę zmieniającą uchwałę w sprawie likwidacji (...) we W..

Zmiana polegała na przesunięciu terminu likwidacji do dnia 31 grudnia 2018 r.

(dowody:

- uchwała z 25.06.2018 r. – k. 32-33 akt)

Z dniem 1 stycznia 2019 r. (...) we W. przestał istnieć.

(okoliczność bezsporna)

Powodowie wezwali (...) we W. i Państwowe Gospodarstwo (...) o zapłatę solidarnie na ich rzecz dodatkowego wynagrodzenia rocznego za rok 2017 r.

Pismem z dnia 8 maja 2018 r. (...) we W. wskazał, że w dniu 19 stycznia 2018 r. przekazał wykazy pracowników, dla których ustalono prawo do dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017 r. oraz informację o jego wysokości do Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w G..

Państwowe Gospodarstwo (...) również odmówiło zapłaty wskazując, że w ocenie tego pracodawcy podmiotem zobowiązanym do zapłaty jest poprzedni pracodawca.

(okoliczności bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był bezsporny. Postępowanie dowodowe ograniczyło się do przeprowadzenia dowodów z dokumentów, których autentyczność i wiarygodność nie była przez strony kwestionowana oraz przesłuchania powoda M. W. (za aprobatą pozostałych powodów). W szczególności poza sporem było, że powodowie przepracowali cały 2017 r. w (...) we W., a od 1 stycznia 2018 r. ich pracodawcą było Państwowe Gospodarstwo (...). Jako okoliczność bezsporna jawił się też fakt postawienia w stan likwidacji z dniem 1 stycznia 2018 r. (...) we W. oraz że proces likwidacji zakończył się z dniem 31 grudnia 2018 r. Nie było też kontrowersji w zakresie wysokości przysługującego powodom dodatkowego wynagrodzenia rocznego.

Spór pomiędzy stronami sprowadzał się do zagadnienia prawnego - ustalenia podmiotu zobowiązanego do zapłaty na rzecz powodów dodatkowego rocznego wynagrodzenia za rok 2017 (tzw. trzynastki): czy obowiązek ten obciąża Urząd Marszałkowski Województwa (...) w T., czy też Państwowe Gospodarstwo (...). Nie było przy tym wątpliwości,

że pierwotnie pozwany Zarząd Melioracji uległ likwidacji z dniem 31 grudnia 2018 r., a zatem siłą rzeczy nie mógł być on aktualnie zobowiązany do wypłaty spornego świadczenia.

Zgodnie z art. 2 ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym pracownik nabywa prawo do wynagrodzenia rocznego w pełnej wysokości po przepracowaniu u danego pracodawcy całego roku kalendarzowego.

W art. 5 ustawodawca określił sposób i termin wypłaty przedmiotowego wynagrodzenia. Wynagrodzenie roczne jest wypłacane z wyodrębnionych na ten cel środków na wynagrodzenia (ust. 1). Termin zapłaty określono w ten sposób, że wynagrodzenie roczne wypłaca się nie później niż w ciągu pierwszych trzech miesięcy roku kalendarzowego następującego po roku, za który przysługuje to wynagrodzenie (ust. 2).

Treść cytowanych przepisów pozwala na odróżnienie kwestii nabycia prawa do wynagrodzenia (art. 2), oraz kwestię terminu płatności wynagrodzenia (art. 5 ust. 2). Należy uznać, że prawo do wynagrodzenia nabywa się po przepracowaniu u danego pracodawcy całego roku kalendarzowego. Termin płatności wynagrodzenia został natomiast odsunięty w czasie - pracodawca winien wynagrodzenie wypłacić z upływem pierwszych trzech miesięcy następnego roku kalendarzowej – tj. najpóźniej w dniu 31 marca następnego roku. Po upływie tego terminu roszczenie pracownika o wypłatę zaległego wynagrodzenia rocznego, jako niewypłaconego w terminie, staje się wymagalne, a pracodawca obowiązany do wypłaty wynagrodzenia popada w opóźnienie.

Zagadnieniem wstępnym w niniejszej sprawie było określenie daty powstania prawa do dodatkowego wynagrodzenia rocznego. Data wymagalności tego roszczenia nie budzi wątpliwości, gdyż wynika ona wprost z ustawy. Na gruncie przedmiotowej sprawy oznacza to, że roszczenie o zapłatę dodatkowego wynagrodzenia rocznego stało się wymagalne dnia 1 kwietnia 2018 r.

W prawie pracy od długiego czasu niekwestionowana jest zasada, według której pracownik nabywa prawo do świadczenia uzależnionego od przepracowania określonego czasu w ostatnim dniu tak oznaczonego terminu (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 21 maja 1991 r., I PZP 16/91, OSNCP 1992/1/10; wyrok z 19 grudnia 1996 r., I PKN 47/96, OSNAPiUS 1997/17/310 i uchwała z dnia 1 lutego 2000 r., III ZP 20/99, OSNAPiUS 2000/13/501 - wprost odnosząca się do dodatkowego wynagrodzenia rocznego). Należy więc uznać, że pracownik nabywa prawo do dodatkowego wynagrodzenia z omawianej ustawy w ostatnim dniu roku, za który świadczenie to przysługuje.

Kierując się tą zasadą przyjąć należało, że prawo powodów do tego wynagrodzenia, a jednocześnie zobowiązanie pracodawcy z tego tytułu powstało w dniu 31 grudnia 2017 r. Zobowiązanie to obciążało poprzedniego pracodawcę powodów, tj. Zarząd Melioracji. Powodowie wówczas nie mogli jednak żądać zapłaty świadczenia, gdyż nie było ono jeszcze wtedy wymagalne.

W ocenie Sądu, obowiązek zapłaty dodatkowego wynagrodzenia rocznego spoczywał również na aktualnym pracodawcy powodów Państwowym Gospodarstwie (...), co wynikało z art. 23¹ w związku z art. 542 ust. 5 ustawy z 2017 r.

Zauważyć należy, że powodowie na mocy art. 542 ust. 4 ustawy z 2017 r. stali się z dniem 1 stycznia 2018 r. pracownikami Państwowego Gospodarstwa (...), podmiotu, który został powołany na podstawie art. 525 ust. 2 ustawy z 2017 r.

Wskazany transfer pracowniczy wiązał się z nową strukturą organów administracji odpowiedzialnych za gospodarkę wodami. Do wejścia w życie ustawy z 2017 r. zadania związane z szeroko rozumianą gospodarką wodną wykonywały nie tylko jednostki państwowe (Krajowy oraz regionalne zarządy gospodarki wodnej), ale też poszczególni marszałkowie województwa samodzielnie albo utworzone przez nich samorządowe jednostki organizacyjne. Wraz z wejściem w życie ustawy z 2017 r. P. (...) przejęły zadania dotychczasowego Prezesa K. (...), dotychczasowych dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej oraz marszałków województw związane z utrzymaniem wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną, a także inwestycjami w gospodarce wodnej, co wprost wynika z art. 526.

Wody Polskie stały się również ogólnym następcą prawnym, jednakże wyłącznie w zakresie państwowych jednostek gospodarki wodnej. Przepis art. 527 ustawy z 2017 r. wskazuje bowiem jednoznacznie, iż ogólne następstwo prawne dotyczy wyłącznie jednostek państwowych, a nie jednostek samorządowych. Brak jest natomiast analogicznej regulacji prawnej w stosunku do pracowników zatrudnionych urządach marszałkowskich i samorządowych jednostkach organizacyjnych.

Przedstawione zmiany kompetencyjne i organizacyjne determinowały konieczność wprowadzenia regulacji precyzujących status pracowników, którzy realizowali zadania, o których mowa w art. 526 ustawy z 2017 r. Ustawa w sposób odrębny określiła zasady przejścia przez Wody Polskie pracowników regionalnych zarządów gospodarki wodnej (art. 539 ustawy z 2017 r.), pracowników K. (...) oraz jednostek organizacyjnych utworzonych przez Prezesa K. (...) (art. 540 ustawy z 2017 r.) oraz pracowników samorządowych jednostek organizacyjnych realizujących dotychczasowe zadania marszałków województw (art. 542 ustawy z 2017 r.).

Mechanizm przejścia, wedle założeń ustawodawcy wyrażonych w art. 542 ustawy z 2017 r., w pierwszej kolejności polegał na zidentyfikowaniu tych pracowników urzędów marszałkowskich i wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych, którzy realizowali zadania marszałków województw określone w przepisach ustawy Prawo wodne z 2001 r. Należy zwrócić uwagę, że ustawodawca we wskazanym przepisie nie różnicuje tych zadań ani ich nie kategoryzuje, lecz posługuje się jednolitą formułą zadań określonych w przepisach ustawy z 2001 r. Oznacza to, że dyspozycją art. 542 ust. 1 – 4 ustawy z 2017 r. nie jest objęte zagadnienie, który podmiot i w jakim zakresie będzie następnie te zadania wykonywał. Inaczej mówiąc, nawet sytuacja, w której określone zadanie uległoby wygaszeniu, co oczywiście w praktyce nie jest możliwe, nie uchylałaby konieczności stosowania art. 542 ust. 1 ustawy z 2017 r.

Dalszym krokiem było sporządzenie wykazów pracowników wskazanych pracowników urzędów i jednostek organizacyjnych, którzy realizowali zadania marszałków województw określone w przepisach ustawy z 2001 r. W wykazach tych marszałkowie województw oraz kierownicy wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych ujmowali jedynie tych pracowników, którzy byli „przekazywani” do Państwowego Gospodarstwa (...). Możliwe było pominięcie pracowników, którym powierzone zostały zadania inne niż zadania marszałków województw określone w przepisach ustawy z 2001 r. Taka regulacja oznacza, że wykonywanie przez pracownika przed dniem 1 stycznia 2018 r. zadań wynikających z ustawy z 2001 r. skutkowało wprawdzie przejściem pracownika z mocy prawa do Państwowego Gospodarstwa (...), lecz tylko wtedy, gdy marszałek województwa uznał, że nie jest możliwe albo nie jest celowe powierzenie danemu pracownikowi innych zadań leżących w jego kompetencjach.

Kolejnym działaniem było powiadomienie o treści wykazów zainteresowanych pracowników w formie pisemnej, co powinno nastąpić do dnia wejścia w życie ustawy (ust. 3). Od daty zawiadomienia biegł jednomiesięczny termin, z upływem którego pracownik wymieniony w wykazie stawał się z mocy prawa pracownikiem Wód Polskich albo właściwych urzędów wojewódzkich, jeżeli wykonują zadania związane z utrzymywaniem wojewódzkich magazynów przeciwpowodziowych (ust. 4).

Podkreślić należy, że kontynuacja po dniu 31 grudnia 2017 r. stosunku pracy pracownika, który dotychczas realizował zadania z ustawy z 2001 r. i wymieniony został w wykazie nie zależała od spełnienia dalszych warunków. W szczególności ustawodawca nie uzależnił jej od woli pracownika lub od przekazania jakiegokolwiek majątku. Jej warunkiem nie było również przejście konkretnego zadania realizowanego przez danego pracownika do Państwowego Gospodarstwa (...) albo do właściwego urzędu wojewódzkiego.

Zgodnie z ust. 5 przywołanego artykułu do powyższej zmiany pracodawcy z mocy prawa przepis art. 23¹ k.p. stosuje się odpowiednio. Właściwe określenie zakresu zastosowania tego przepisu na gruncie niniejszej sprawy wymaga zbadania celu wprowadzenia tej konstrukcji prawnej w nim uregulowanej na grunt przekształceń, o których mowa w art. 542 ustawy z 2017 r.

Zauważyć wstępnie należy, że bez wyraźnego zadekretowania ustawodawcy nie byłoby możliwe stosowanie art. 23¹ k.p. w odniesieniu do zmiany pracodawcy w trybie wskazanego przepisu. Przepis art. 23¹ k.p. konstytuuje normę ius

cogens, a zatem ani pracodawca, ani pracownik nie mogą swoim działaniem wykluczyć jej stosowania. Zaistnienie stanu rzeczy opisanego § 1, tj. przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę wywołuje skutek w postaci zmiany pracodawcy przy zachowaniu tożsamości treści stosunku pracy. Na gruncie art. 542 ustawy z 2017 r. zmiana pracodawcy nie jest wyłącznie uzależniona od wystąpienia wskazanego zdarzenia, gdyż może być unicestwiona poprzez pominięcie danego pracownika w wykazie. W sposób oczywisty dekomponuje to normę art. 23¹ k.p.

Kolejną kwestią, bardziej doniosłą, jest to, że w ujęciu ogólnym art. 542 ust. 1 ustawy z 2017 r. nie zakłada przejścia zidentyfikowanego zakładu pracy lub jego części. Jakkolwiek w publicznej sferze zatrudnienia zadania mają szczególne znaczenie przy ocenie, czy doszło do transferu, to nie stanowią one same w sobie o zachowaniu tożsamości przejmowanej jednostki (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 11 kwietnia 2013 r., I PK 247/12, OSNP 2014/7/97 i z 14 maja 2012 r., II PK 228/11, OSNP 2013/9-10/108 i cytowane w jego uzasadnieniu wcześniejsze orzecznictwo; z 23 maja 2012 r., I PK 200/11, OSNP 2013/5-6/52; uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r., III PZP 1/13, OSNP 2014/4/51). Zważywszy, że jednostki organizacyjne wykonujące prerogatywy władzy publicznej są z reguły konstytuowane przez czynnik personalny w postaci zorganizowanej grupy pracowników, której wyznaczono wspólne zadania oraz przyznano kompetencje umożliwiające wykonywanie obowiązków, o przejściu takiej jednostki z zachowaniem jej tożsamości będzie co do zasady decydowało przejęcie większości pracowników (w sensie liczby i kwalifikacji) wykonujących dane zadanie. Z art. 542 ustawy z 2017 r. nie wynika, iż chodzi w tym przypadku o przejęcie zadań i wykonujących je pracowników w takim właśnie rozumieniu. Na podstawie tego przepisu doszło do przejścia do Państwowego Gospodarstwa (...) określonego zasobu kadrowego, który wykonywał zadania z ustawy z 2001 r. Ustawodawca nie zakładał jednak, że pozwoli on na zorganizowaną realizację zadań, które nałożyła na Państwowe Gospodarstwo (...) ustawa z 2017 r. Przepis art. 542 ustawy z 2017 r. nie zawiera przecież wskazań, które powaliłyby na bliższą jego charakterystykę, np. w zakresie jego liczebności i kompetencji przejmowanych pracowników. Konieczne zatem było wprowadzenie regulacji mającej na celu jego uporządkowanie, lecz dopiero po występowaniu zdarzenia w postaci zmiany pracodawcy. Wyraża się to w możliwości zaproponowania pracownikom nie później niż z upływem miesiąca od dnia zmiany pracodawcy nowych warunków pracy lub płacy (ust. 10), z uwzględnieniem zakresu dotychczasowych obowiązków pracowników oraz zakresu obowiązków, które będą realizowane na nowych stanowiskach pracy.

Rekapitulując, przedstawione rozważania prowadzą do wniosku, że bez wyraźnej regulacji ustawowej nie byłoby możliwe stosowanie art. 23¹ k.p. Państwowe Gospodarstwo (...) na podstawie ustawy z 2017 r. przejęło wynikające z niej zadania, lecz nie towarzyszyło temu przejęcie zorganizowanej grupy pracowników, która mogła je wykonywać.

W ocenie Sądu, ratio legis regulacji zamieszczonej w art. 542 ust. 5 ustawy z 2017 r. opiera się na dwóch założeniach. Po pierwsze, przepis art. 542 ust. 4 ustawy z 2017 r. gwarantuje jedynie kontynuację stosunków pracy, lecz nie określa, jaka jest ich treść od dnia 1 stycznia 2018 r. Konieczne zatem było wprowadzenie regulacji, która zapewnia stabilność treści stosunku pracy po przekształceniu podmiotowym po stronie pracodawcy. Taką funkcję spełnia właśnie art. 23¹ k.p.

Po drugie, brak odesłania do art. 23¹ k.p. wywoływałby istotne problemy interpretacyjne w zakresie odpowiedzialności za zobowiązania powstałe przed 1 stycznia 2018 r. Właśnie po to ustawodawca wyraźnie wskazał, że art. 23¹ k.p. ma odpowiednie zastosowanie, aby uciąć spekulacje związane z ustalaniem czy w przedmiotowej sprawie doszło do przejścia za pracownikiem zakładu pracy lub jego części. Ustawodawca chciał zagwarantować pracownikom, których obejmą zmiany związane ze strukturą ustroju wodnego, że ich warunki zatrudnienia nie ulegną zmianie oraz że ich sytuacja prawna nie będzie zależała od dowolnej interpretacji ogólnie obowiązujących przepisów prawa przez poszczególne podmioty. Pamiętać należy, że w ustawie z 2017 r. brak jest przepisu, który w zakresie zadań realizowanych przez marszałków województwa rozstrzygałby w sposób stanowczy kwestię następstwa prawnego na wzór regulacji zamieszczonej w art. 527 ustawy z 2017 r.

Nie może budzić zatem wątpliwości, iż pozwane P. (...) na zasadzie art. 23¹ § 1 k.p. przejęły zobowiązania wynikające z ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym, co uzasadnia roszczenia powodów wobec tego pozwanego. Wynika

to z jednoznacznego brzmienia tego przepisu, który stanowi, że w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy. Z punktu widzenia pracownika następstwo pracodawcy jest konieczne dla realizacji funkcji ochronnej prawa pracy. Co do tej kwestii nie ma wątpliwości zarówno orzecznicy, jak i doktryny (przywołał wyrok Sądu Najwyższego z 1 października 1997 r., I PKN 206/97, wyrok Sądu Najwyższego z 21 października 1999 r., I PKN 330/99; pogląd doktryny: prof. dr A. Świątkowski w komentarzu do art. 23¹ k.p. Wyd. C. H. Beck W-wa 2006 r., str. 111; por. także aktualny wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2017 r., I PK 275/16).

Nie ma w tym zakresie znaczenia, iż przez cały 2018 r. funkcjonował jeszcze (...) we W. w likwidacji. Ustawodawca wyraźnie zadekretował, iż z dniem 1 stycznia 2018 r. dochodzi do transferu pracowników do P. (...), z czym wiąże wskazane następstwo prawne, które się również odnosi do zobowiązań wynikających z ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym.

Przedstawione rozważania nie uzasadniają jednak tezy, iż P. (...) jest jedynym podmiotem zobowiązanym do zapłaty na rzecz powodów dodatkowego wynagrodzenia rocznego. W ocenie Sądu, odpowiedzialność taką ponosi również Urząd Marszałkowski Województwa (...), lecz nie na zasadzie art. 12 ust. 4 ustawy o finansach publicznych, lecz na podstawie stosowanego a contrario art. 40 ust. 1 i 3 k.c.

Wskazać należy, iż zobowiązanie do zapłaty na rzecz powodów dodatkowego wynagrodzenia rocznego było zobowiązaniem Zarządu Melioracji – samorządowej jednostki organizacyjnej Samorządu Województwa (...), gdyż powstało ono w dniu 31 grudnia 2017 r., a więc w czasie, kiedy powodowie byli pracownikami tej jednostki. Jednostka ta z dniem 1 stycznia 2018 r. postawiona została w stan likwidacji, zaś postępowanie likwidacyjne bezspornie zakończyło się z dniem 31 grudnia 2018 r. Po zakończeniu likwidacji, zgodnie z uchwałami likwidacyjnymi, zobowiązania i należności Zarządu Melioracji przejął Urząd Marszałkowski Województwa (...). Zapis ten wynikał z art. 12 ust. 4 ustawy o finansach publicznych. Przepis ten stanowi, że należności i zobowiązania likwidowanej:

- 1) państwowej jednostki budżetowej - przejmuje organ, który podjął decyzję o likwidacji;
- 2) gminnej, powiatowej lub wojewódzkiej jednostki budżetowej - przejmuje urząd odpowiedniej jednostki samorządu terytorialnego.

Treści wskazanych uchwał, w części, w której stanowią one o „następstwie prawnym” Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) w zakresie należności i zobowiązań Zarządu Melioracji na gruncie niniejszej sprawy nie można przeceniać, jak zdaje się to czynić pozwany Urząd. Przepis art. 12 ust. 4 ustawy o finansach publicznych określa bowiem jedynie sposób zadysponowania należnościami i zobowiązaniami zlikwidowanej jednostki, w tym przypadku Zarządu Melioracji, lecz ich nie kreuje. W tym zakresie musi istnieć odrębna norma prawa materialnego, z której wynikało będzie istnienie konkretnej należności lub zobowiązania Zarządu Melioracji, za które, w związku z jego likwidacją, będzie odpowiadał Urząd Marszałkowski Województwa (...). W tym kontekście, art. 12 ust. 4 ustawy o finansach publicznych dla niniejszej sprawy nie ma żadnego znaczenia.

Takiego stanu rzeczy nie można jednak odczytywać w ten sposób, że „pion samorządowy” został uwolniony (wyłączony) od odpowiedzialności za zobowiązania finansowe związane z zapłatą dodatkowego wynagrodzenia rocznego. Zobowiązania te nadal są jego zobowiązaniami, choć pojawił się nowy współzobowiązany – P. (...). Tego rodzaju zobowiązania pozostają zobowiązaniami Województwa (...), mimo że prawdopodobnie w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2018 r. realizowałyby je Zarząd Melioracji. Kwestia ta nie ma jednak znaczenia wobec jego definitywnej likwidacji. Po tej dacie obciążają one Urząd Marszałkowski Województwa (...). W sferze odpowiedzialności zanika bowiem odrębna podmiotowość Zarządu Melioracji, którą przyznawał mu art. 3 § 1 k.p.

Do odpowiedzialności Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) znajduje bowiem zastosowanie reguła wyrażona w art. 40 § 1 zd. 1 i 3 k.c., wykluczająca odpowiedzialność samorządowej jednostki organizacyjnej za tego rodzaju zobowiązania. W myśl tego przepisu Skarb Państwa nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania państwowych osób prawnych, chyba że przepis odrębny stanowi inaczej. Państwowe osoby prawne nie ponoszą odpowiedzialności

za zobowiązania Skarbu Państwa. Zgodnie z § 3 regułą tę stosuje się odpowiednio do odpowiedzialności jednostek samorządu terytorialnego i samorządowych osób prawnych.

Prowadzi to do wniosku, że przyznanie jednostce organizacyjnej, będącej jednostką samorządu terytorialnego, podmiotowości w stosunkach pracy (art. 3 k.p.) nie zwalnia jednostki samorządu (województwa, powiatu, gminy, w przedmiotowej sprawie województwa) z odpowiedzialności majątkowej wobec pracowników, zważywszy że pracodawca o statusie jednostki organizacyjnej samorządu terytorialnego jest jedynie dłużnikiem formalnym pracowników, a ich dłużnikiem rzeczywistym (w znaczeniu materialnym) pozostaje jednostka samorządu odpowiedzialna za wszelkie zobowiązania finansowe, w tym pracownicze, własnych jednostek organizacyjnych, które nie są (nie były) samorządowymi osobami prawnymi (a contrario art. 40 § 1 i 3 k.c.). W tym stanie rzeczy należy przyjąć, że wprawdzie art. 23⁽¹⁾ k.p. stanowi o przejściu w stosunkach pracy przez P. (...) odpowiedzialności za dawne zobowiązania pracownicze powstałe w zlikwidowanym Z. (...), będącym jednostką organizacyjną Samorządu Województwa (...), ale w żadnym razie reguły zawarte w tym przepisie nie wyłączają (nie uchylają) odpowiedzialności tego Samorządu za dawne zobowiązania majątkowe jego własnych jednostek organizacyjnych, które nie były samorządowymi osobami prawnymi (a contrario art. 40 § 1 k.c.). Oznacza to, że za tego rodzaju dawne zobowiązania pracownicze ponosi odpowiedzialność zarówno nowy pracodawca – P. (...), którego odpowiedzialność ma źródło w przepisie art. 23⁽¹⁾ k.p., jak i Urząd Marszałkowski Województwa (...), który z kolei odpowiada na podstawie art. 40 § 1 k.c. (a contrario) za „własne” zobowiązania finansowe jego samorządowych jednostek organizacyjnych, które nie były samorządowymi osobami prawnymi.

Stanowisko to znajduje oparcie w orzecznictwie sądowym. Zwrócić należy w tym zakresie uwagę na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2003 r. (III CZP 64/03 (OSNC 2004/7-8/108), wyrok z 7 października 2004 r. (II PZP 11/04, OSNP 2005/1/2), wyrok Sądu Najwyższego z 18 marca 2008 r. (II CSK 591/07, LEX 515700), wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 marca 2011 r. (I ACa 897/10, LEX nr 1643031). Należy wyjaśnić, że orzeczenia te zostały wydane na tle odpowiedzialności regresowej wobec Skarbu Państwa za wypłacone przez samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej wynagrodzenia za pracę, które powstały przed jego powstaniem w wyniku przekształcenia publicznego zakładu opieki zdrowotnej prowadzonego w formie jednostki budżetowej Skarbu Państwa. Sytuacja ta jest w pełni analogiczna do realiów niniejszej sprawy i dlatego zastosowana w wymienionych orzeczeniach wykładnia może być w całości odniesiona do roszczeń zgłoszonych przez powodów.

W przedmiotowej sprawie zachodziła również konieczność ustalenia, na jakich zasadach kształtowała się odpowiedzialność pozwanych względem powodów oraz względem siebie. Zdaniem powodów, pozwanych łączył węzeł solidarności biernej. Zgodnie jednak z art. 369 k.c. zobowiązanie jest solidarne, jeżeli to wynika z ustawy lub z czynności prawnej. W przedmiotowej sprawie nie można jednak było zlokalizować normy prawnej lub czynności prawnej, która konstytuowałaby w tym przypadku solidarność dłużników.

W ocenie Sądu, konstrukcją prawną właściwie opisującą wskazane relacje była odpowiedzialność typu in solidum i tak też sformułowana została sentencja wydanego w sprawie wyroku. Odpowiedzialność PGW W. (...) wywodzi się z innych tytułów prawny, które zostały wcześniej szczegółowo scharakteryzowane, lecz dotyczy tego samego zobowiązania. Zapłata dodatkowego wynagrodzenia rocznego przez jednego z pozwanych będzie skutkowało jego wygaśnięciem wobec drugiego pozwanego.

Sąd zaznacza, że zastosowaniu konstrukcji prawnej in solidum, w miejsce oczekiwanej przez powodów solidarności, nie sprzeciwiała się wyrażona w art. 321 k.p.c. zasada związania żądaniem. Należy zauważyć, że Sąd Najwyższy, w wyroku z dnia 11 października 2013 r. (I CSK 769/12, OSNC-ZD 2014/4/70), wskazał, że w prawie procesowym brak jest bliższych zasad i to o charakterze podstawowym odnoszących się do orzekania o sposobie spełnienia świadczenia żądanego w pozwie od kilku osób. Orzecznictwo dopuszcza tu pewną ingerencję sądu, np. zasądzenie żądanej kwoty in solidum zamiast solidarnie i odwrotnie. Dopuszczalne jest także - co wynika wprost z przepisów - rozłożenie na raty zasądanego świadczenia, czy odroczenie terminu jego płatności. Jednak z punktu widzenia zasady dyspozytywności

istotne jest, aby została zachowana tożsamość przedmiotu żądania, jego zakresu i podstawy faktycznej uzasadniającej jego uwzględnienie.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie sąd orzekł po myśli art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Termin zapłaty dodatkowego wynagrodzenia rocznego został określony w ustawie najpóźniej na dzień 31 marca 2018 r. Tym samym, w dniu następnym 1 kwietnia 2018 r. pozwani pozostawali w opóźnieniu.

Resumując, Sąd zasądził od pozwanego (...) W. (...) na zasadzie in solidum na rzecz powodów dochodzone przez nich dodatkowe wynagrodzenie roczne działając w oparciu w obu przypadkach na podstawie art. 2 ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym oraz na podstawie art. 23⁽¹⁾ § 1 k.p. i art. 542 ust. 5 ustawy z 2017 r. w przypadku P. (...)i na podstawie art. 40 § 1 i 3 a contrario k.c. w odniesieniu do Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...). Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 4 i 97 w zw. z art. 113 i art. 28 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 300 ze zm.) oraz w oparciu o art. 98 k.p.c. i per analogiam art. 105 § 2 k.p.c. (8 x 100 zł + 3 x 250 zł + 1 x 300 zł).

Według art. 477² § 1 k.p.c. zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika. Na podstawie tego przepisu Sąd nadał wyrokowi w punkcie II rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty zasądzony należności głównych, które, mając na względzie metodologię obliczania dodatkowego wynagrodzenia rocznego, co do zasady odpowiadały średniemu miesięcznemu wynagrodzeniu powodów.